

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého právní věci žalobce: **V. S.**, zastoupený JUDr. Jaroslavou Moravcovou, advokátkou se sídlem Pardubice – Semtín č. p. 81, Rybitví, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2020, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 6. 5. 2020, č. j. 50 Az 1/2020 – 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2020. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doplňkové ochrany s odůvodněním, že pominuly důvody, pro které byla tato ochrana v minulosti poskytnuta.

[2] Při posouzení věci vycházel soud z následujícího skutkového stavu. Žalobci byla v roce 2010 poskytnuta mezinárodní ochrana formou doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť v České republice žil společně s manželkou a synem A. nar. X. Vycestování žalobce by tak bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Doplňková ochrana byla na žádost žalobce opakovaně prodlužována, při šetření situace v řízení o jeho poslední žádosti ze dne 23. 9. 2019 však žalovaný zjistil, že manželství žalobce se rozpadlo, bylo rozvedeno a žalobce žije s jinou ženou. Synovi A., jehož výchovu rodiče nezvládali (záškoláctví, trestná činnost), byla s jejich souhlasem rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 13. 9. 2019 nařízena ústavní výchova do 8. 7. 2021, tedy do dovršení jeho zletilosti. Výchovu syna tak primárně zajišťuje státní zařízení – Diagnostický ústav pro mládež, nikoliv žalobce. K tomu soud na dokreslení uvedl, že samotný žalobce byl na území české republiky již sedmkrát soudně trestán, naposledy v roce 2018 pro ohrožení pod vlivem

návykové látky, a dopouštěl se i přestupků. Tyto skutečnosti svědčí o jeho nedostatečné integraci.

[3] Krajský soud proto shodně s žalovaným dospěl k závěru, že v případě žalobce již pominuly důvody, pro které mu byla doplňková ochrana udělena. Vzhledem k tomu, že výše uvedená skutková zjištění žalobce ve své žalobě nijak nezpochybnil, dospěl krajský soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je zákonné. K tomu podotkl, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nejsou rodinné vazby samy o sobě důvodem pro poskytnutí doplňkové ochrany, takže pokud byla žalobci v roce 2010 udělena právě jen z tohoto důvodu, postupoval vůči němu žalovaný mimořádně vstřícně.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Konkrétně namítal, že krajským soudem nebyly provedeny důkazy, které navrhoval, soud se nezabýval otázkou, zda nebude na Ukrajině stíhán jen proto, že se zde více než 10 let nezdržoval, a nezjišťoval ani, zda má v České republice trvalé soukromé vazby. Žalovaný vycházel jen z tvrzení bývalé manželky stěžovatele, jejíž výpověď nemůže být považována za nestrannou. Umístění syna do diagnostického ústavu pak nic nevypovídá o tom, jaký má nezletilý vztah ke svému otci. Navrhl proto, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

[5] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k meritornímu posouzení uplatněných námitek, musel se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti.

[6] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[7] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39 přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

[8] V projednávané věci stěžovatel neuvedl, v čem spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti, žádný důvod přijatelnosti v jeho věci nenalezl ani Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti. Skutkové okolnosti případu, ani právní rámec, v němž jsou zasazeny, nenastolují žádnou právní otázku, k níž by se Nejvyšší správní soud musel vyjádřit v rámci procesu sjednocování judikatury, rovněž rozsudek krajského soudu je zpracován standardně a nevykazuje žádné zřejmé vady, jež by mohly být důvodem k jeho zásahu. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle výše citovaného ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[9] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 26. srpna 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu